Mizah

ŞEKER BUHRANININ ACI TARAFI..

Bacadan bacaya kurdu salıncak
Yan gelip yan gidip sallanacak!

ŞEKER FABRİKALARI T.A.Ş

RAMİ

GÜLLER - DİKENLER

RAKAMLARIN BELÂGATİ

Demokrat Partinin yaptığı miting yalnız demokratları değil ahaliden de pek çok muhalifleri Taksim Meydanına toplamış olsa gerek. Bizi böyle toplântılarda en çok meşgul eden nokta hazır bulunanların adetleridir. Bu rakam gazetenin tutumuna göre değişir; meselâ Demokrat Partiyi tutan gazeteler:

«Hiç bir zaman böyle kalabalık görülmemişti. Vaziyet iğne atılsa yere düşmiyecek» sözü ile ancak bir dereceye kadar izah edilebilirdi. Bir bakışta toplananların adedinin yüz bini geçtiğini iddia edebiliriz.»

«Ne olur, ne olmaz» politikasını güdenler: «Mitingte büyük bir kalabalık vardı. İştirak edenlerin sayısı elli bini geçiyordu.»

Halk Partili gazeteler: «Mitingte mahdut bir halk kütlesi hazır bulunmuştur. Adetleri bir kaç yüzü bulmaktadır.»

■

ADAMA GÖRE İŞ...

Halk Partisi, içinde iğneden ipliğe kadar mal bulunan bir mağazaya benziyor. Meselâ felsefî bir eser yazılacak değil mi? Onda filozof bulunur, derhal eser yazılır, neşredilir. Ama bu felsefenin, neşredilmesi düşünülen eserle münasebeti yokmuş! Ona kim bakar. Yazıldı ve basıldı ya.. Sonra şair lâzım olmuş.. Behçet Kemal Çağlar ne güne duruyor. Kalemini eline alır, yazar; ama kimse okumazmış; ne ehemmiyeti var? Musikişinas mı lâzım? Ondan da vardır. Yazdırılır ve yayınlanır. Ama kitap satılmıyacakmış... O da vız gelir. Para Partinin cebinden çıkmıyor ya..

Din kitabı da öyle oldu. Ve öyle olduğu içindir ki böyle oldu .

■

BÜYÜK DAVA... KÜÇÜK DAVA

Geçen gün hava şehitlerimiz hakkında radyoda bir hitabe yapan meb'us şair Behçet Kemal Çağlar bir sırasını düşürerek şeker darlığından da bahsetmiş ve bu mesele hakkında şöyle söylemiş: «Bu gibi ufak tefek işlerde sürçmeler ve beceriksizlikler olabilir; biz büyük davaların adamıyız!»

Doğrudur. O büyük davalar varken, şeker gibi, buğday gibi, mesken gibi, hayat pahalılığı gibi ehemmiyetsiz şeylerle uğraşmağa değer mi?

■

TEYİDE BENZİYEN TEKZİP

Ulaştırma Bakanı Şükrü Koçağın otomobili bir mesele oldu. Matbuatta Bakanın: «Bir otomobil almak hevesine kapıldığı», «Parasını Demiryollar akreditifinden verdirdiği», «Otomobili Denizyolları vapurlariyle parasız naklettiği» görüldü. Ulaştırma Bakanı, buna karşı bir tekzip gönderiyor. Bu tekzipte kısaca: «Otomobilin parasını ben verdim ve yol parasını da kesemden ben ödedim» demiş olsaydı ortada bir mesele kalmıyacaktı. Halbuki tekzipten anlıyoruz ki Ulaştırma Bakanı Şükrü Koçağın cebinden bir santim çıkmamıştır. Zaten üstünde durulacak nokta da budur!

■

BOŞ DURMAMAK İÇİN...

Müfritlerden biri Seçim Kanunu hakkında şöyle söylemiş:

— Bu kanunun tâdili yahut tebdilinden evvel yapılacak şey mi yok? Yol meselesi var, münakalât meselesi var, ziraî ıslahat var... Var oğlu var.

Öyle! Fakat bir türlü bu yapılacak olan şeyler yapılmadığı için millet, boş durmamak üzere seçim kanununu tebdil etmeği düşünüyor.

■

GAYRET YEĞENLERE DÜŞTÜ!

Anıt-Kabir inşaatının senelerdenberi yüzüstü bırakılıp bitirilmemesi bütün Türk milletini, bilhassa gençliği oldukça üzmüştür.

Projelerin, münakasaların, ihalelerin bir türlü sonu gelmiyeceğini gören Ankaranın yüksek tahsil gençleri, nihayet geçen gün kazma küreğe yapışıp bizzat çalışmağa başlamıştır.

Eskiden, (Dağ yürümezse aptal yürür) diye bir ata sözü vardı, şimdi bu lâfı (Dağ yürümezse akıllılar yürür) diye değiştirebiliriz.

TEKNE KAZINTISI

Kocası 28 yaşında olan yetmişlik bir kadın nur topu gibi bir evlât dünyaya getirmiş... Yavrunun adını ne koymuşlar bilmem. Fakat bana kalsa lâkabını mutlaka «tekne kazıntısı» koyardım. Zira nevzat bu tâbire tam mânâsiyle hak kazanmıştır.

Nasrettin Hocaya sormuşlar:

— Hocam, yetmiş yaşında adamın çocuğu olur mu?

Hoca, gayet tabii bir eda ile:

— Olur.. demiş, genç komşusu olursa...

Yetmişlik kadına ne demeli? Hükûmet yetmiş yaşında bile çocuk doğurması bakımından bu kadından döl almalı ve bu suretle doğurgan bir nesil yetiştirmeli.

Yalnız keramet dişide mi, yoksa erkekte mi? Orası malûm değil.

■

GÜL SERGİSİ

Türkiyede ilk defa olarak Kadıköyünde bir «Gül Sergisi» açılacağını ve 700 cins kadar da gül teşhir edileceğini gazetelerde okuduk. Bizde gülün sergisi yoktur ama çeşidi çoktur. Hattâ koklayanın burnunu düşürecek ne çiçekler olduğunu da hepimiz biliriz.

Güller teşhir edilecek, ya çiçekleri ne olacak...

Bizde asıl halka gösterilecek güller değil dikenleridir. Fakat ne demeli? Gülü sevdiğimiz için dikenine katlanıyoruz.

SALON

14 üncü SAYISI NEFİS BİR ŞEKİLDE ÇIKTI

Güzel yazılar, güzel şiirler, güzel resimler ve dedi kodular.

MİZAH

Üçüncü cild ve bu cildin kapakları hazırlanmıştır. İdarehanemizden temin edilebilir. Cildler 750, kapaklar 300 kr.

SAYI : 98 — Cilt: 4 Fiatı 25 Kuruştur 21 Mayıs 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Adamına göre...

Bu haftanın mühim hâdiselerinden biri de «İlm-i-hal» kitabı oldu. Millî Eğitim Bakanlığı mekteplerde okutmak üzere «Müslüman Çocuğunun Kitabı» adlı bir eser yazdırdı. Kitabı okuyanlar eserin kötülüğü karşısında hayretler içinde kaldılar, derken bu kitap yüzünden Başbakanla Maarif Bakanı arasında ağır bir münakaşa olduğu söylendi.

Nihâyet bunun bir din kitabı olmayıp bir «Deneme Kitabı» olduğunu öğrendik. Her şey adamına göre şekil ve hüviyet alıyor. Meselâ bunu «Çifte Nurettin» ler gibi din nurları yazacağına daha mütevazi isimli fakat işin esasına vakıf biri yazmış olsaydı belki daha ziyade muvaffak olurdu.

Hikâye malûmdur: Bazı zevk erbabı Yenikapı Mevlevîhanesinin civarındaki çayırda zurna çaldırıp eğleniyorlarmış. Aksi olacak Çiftenaracı çoşmuş, kuvvetli vurmuş, çiftenarayı patlatmış. Çingenenin aklına mevlevîhanenin kudumları gelmiş, koşa koşa dergâha gitmiş. Kudumzen başıyı bulmuş:

— Ağacığım! Demiş. Bize birkaç saat için bir çiftenara verir misin?

Dede fena halde kızmış:

— Ulan ona (Kudûm-ı-şerîf) derler; çık dışarıya..

Dede çingeneyi kovduktan sonra dayanamamış Şeyh Osman efendinin huzuruna çıkmış:

— Şeyhim! Demiş. Demin bir kıpti gelip dergâhın (Kudûm-i-şerif) ini istemesin mi? Herifi kovdum. Kendi çiftenaralarını patlatmışlar...

— Neş'elerini kaçırmayaydın; vereydin.

— Aman efendim üstelik (kudûm-ı-şerif) e de çiftenara diyor.

Şeyh efendi gülmüş:

— Dede! Demiş. Bu, ehlinin eline gelirse (kudûm-ı-şerif) olur; çingenenin eline düşerse o zaman çiftenara olur!

MİZAHÇI

ARZI UBUDİYET.

Başbakan — Safa geldünüz çocuklar, memleketümüze gene nasıl girdünüz?
Harp yadigârları — Sayei âlinizde!

Şekere Dair...

Refi' Cevad Ulunay

Bir şekerci dükkânında: «Lein şekkertüm..» diye başlıyan ve «Şükrediniz ki ziyade edeyim» mânâsına gelen bir (âyet) in celî hatla yazılmış bir levhasını gördüm. Belki şekerci bu levhayı «şekkertüm» le «şeker» arasında bir lâfız benzerliği görerek dükkânına asmış, belki de hakikî mânâsı bakımından ticaretinin genişlemesine uygun görmüştür.

Bugün birbirimize hitap ederken:

Birâder-i-azîzim, şekerden lezîzim.»

diye muhabbete lezzet ölçüsü olarak kullandığımız şeker ancak karne ile havuşulacak bir hayal oldu. Halbuki bu lûgat en çok mânâ ifade eden, söylerken bile ağıza bir tatlılık veren bir kelimedir.

Tatlı dilli bir adama eskiler: «Şeker zebân» derler. Nedim bile:

Ne berk-i-güldür o leb çiğnesem şeker sanırım

diyor.

Bizde şekerin, tatlının girmediği meclis var mıdır? Ziyarette tatlı takımları ile sakız ve meyva çevirmeleri şerbetler ikram edilir. Mevlid okunurken şeker külâh külâh dağıtılır. Mektebe başlandığı zaman lokma dökülür, Allah gecinden versin cenazede devir hatiminde de hocalar, baklavaya hapıyı kayarlar; hattâ hocanın aç gözlülüğüne karşı biri:

Baklavâyı bulmadıkça baklaya yatmaz mısın?

diye sormuş.

Eski zamanlarda bir harp muvaffakiyetini bile helva sohbetleriyle kutlarlarmış. Nedim:

Meclisde gerek kim gele helvây-ı-revânî

diyor. Sonra da mahbubesine:

Helva gecesîdir hatın ey lebleri sükker

diye hitap ediyor.

Seyir yerlerinde şekerci tablası en fazla rağbet gören bir lezzet sergisi idi. Cami avlularında horoz şekeri, elma şekeri, baharatlı macun fırıldağının etrafı daima kalabalıktır. Hatırımda kaldığına göre bir de Hüseyin ustanın «Deve boğan» namiyle meşhur akideleri vardı. Cep sati büyüklüğünde ve yassılığında olan bu akidelerin üstünde «Amel-i-Hüseyin Usta» diye bir de mühür vardı.

Nebat şekerini biz nöbet şekeri yaptık. Aslını bilmiyenlerin sıtma nöbeti geldiği zaman deva olarak bundan yediklerini bilirim.

Gelelim şeker fıkralarına:

Küçükpazarda şekerci ustası Hacı Ramiz kekeme idi. Yeni bir çırak almış. Bergamot kaynatırken su ilâvesi lâzım gelmiş. Bir eliyle kazan yavrusu tencereyi tutuyor; öbür elinde de maplak karıştırıyor; çırak da güğümden su döküyor. Bir radde gelmiş ki artık suya tahammülü yok.. Fakat Ramiz usta «koma!» kumandasını tam verememiş:

— Ko, ko, ko, ko, ko...

dedikçe çırak suyu koymuş.. Nihayet:

— Koma bre eşşoğlu!

diye naarayı atmış ama şeker de mükemmel bergamot hoşafı olmuş!

★★

Herifin biri seyir yerinde dayanamamış şekercinin tablasından bir avuç akide kapmış... Bunu gören tablakâr, hırsızın peşinden koşmuş kovalamağa başlamış. Yakalanacağını anlıyan aç gözlü hemen şekerlerini ağzına attıktan sonra şekerciye:

— İşte! demiş, ne sana yaradı... Ne de bana!

Çoğu şeker işinde böyle olduğu vakidir.

★★

Keçecizade İzzet Mollanın bulunduğu bir ziyafette softanın biri kaşıkla elmasiyeye öyle bir hücum etmiş ki tatlıdan kopan parça bir kere havada zıpladıktan sonra İzzet Mollanın kürkünden içeriye girmiş.

Zarif adam elmasiyyeyi çıkarmış ve sofraya koyarken:

— Sen! demiş, bu adamın aç gözlülüğünden bana değil, Allaha sığın.

KAHRAMAN YAHUDİ ORDUSU HARBEDİYOR..

Salamon — Can kurtaran yok mu? Arap ordusu yeliyor

— *Kaza ile felâket arasında ne fark vardır?*
— *Meselâ kaynanam denize düşerse kaza olur. Fakat bir kurtaran olursa işte buna felâket denir!*

— *Şeker piyasadan çekilmiş,*
— *Tevekkeli değil dün erkekler bana yiyecek gibi bakıyorlardı..*

Müşterek bahisler

İhtilâf olsa da ebnâ-yı bahsinde
İttifâk etmede herkes şu Peker bahsinde

★

Hangi buhrânı sorarsan soruver tüccâra
Yedi Eylûl ile başlar söze her bahsinde

★

Kimi eşyâsını elden çıkarır bâd-i havâ
Yedi Eylûl'ü anıp âh çeker bahsinde

★

Kimi eşyâ alır âteş gibi bir kıymetle
Ayni târîhe verir ayni değer bahsinde

★

Satan ağlar alan ağlar ne garâbettir bu
Yedi eylûl adı yer tuttu keder bahsinde

★

Bir hazin hâtıradır Âtıf İnandan bu eser
Yer alır halkımızın şâm ü seher bahsinde

★

Şakadan anlamaz aslâ sanırım fırka-i Halk
Sırma kaftân ile yan geldiği yer bahsinde

★

Öyle bozmuş ki ricâl ağzımızın lezzetini;
Şapa benzer ne kelâm etse şeker bahsinde

★

Yüzdürür Bahr-i muhît üzre kâğıddan gemiyi
Barbaros Şükrü Koçak seyr ü sefer bahsinde

★

Âbidin Dâvere taş üstüne taşlar çıkarır
Çifte hey'etle alınmış gemiler bahsinde

★

Verir erbâbına serdâr-ı maârif her işi
Nitekim hükmünü gösterdi Siyer bahsinde

★

Yazdırıp bir Dür-i yektâ iki Nûreddîne
Ulema kısmını çatlattı eser bahsinde

★

O ne üslûb-ı beyandır ki gören her çocuğun
Parmak ağzında kalır Şakk-ı Kamer bahsinde

★

Ayrı antenle gezer her tarafından Fâzıl
Yoktur emsâli onun tâze haber bahsinde

★

Anlatır herşeyi görmüş de geçirmişçesine
İmtihân et hele bir sîm ile zer bahsinde

★

Çalışır kesb-i kemâl etmeye her lâhza Ozan
Ola Yahyâya karîn ilm ü hüner bahsinde

DELİ OZAN

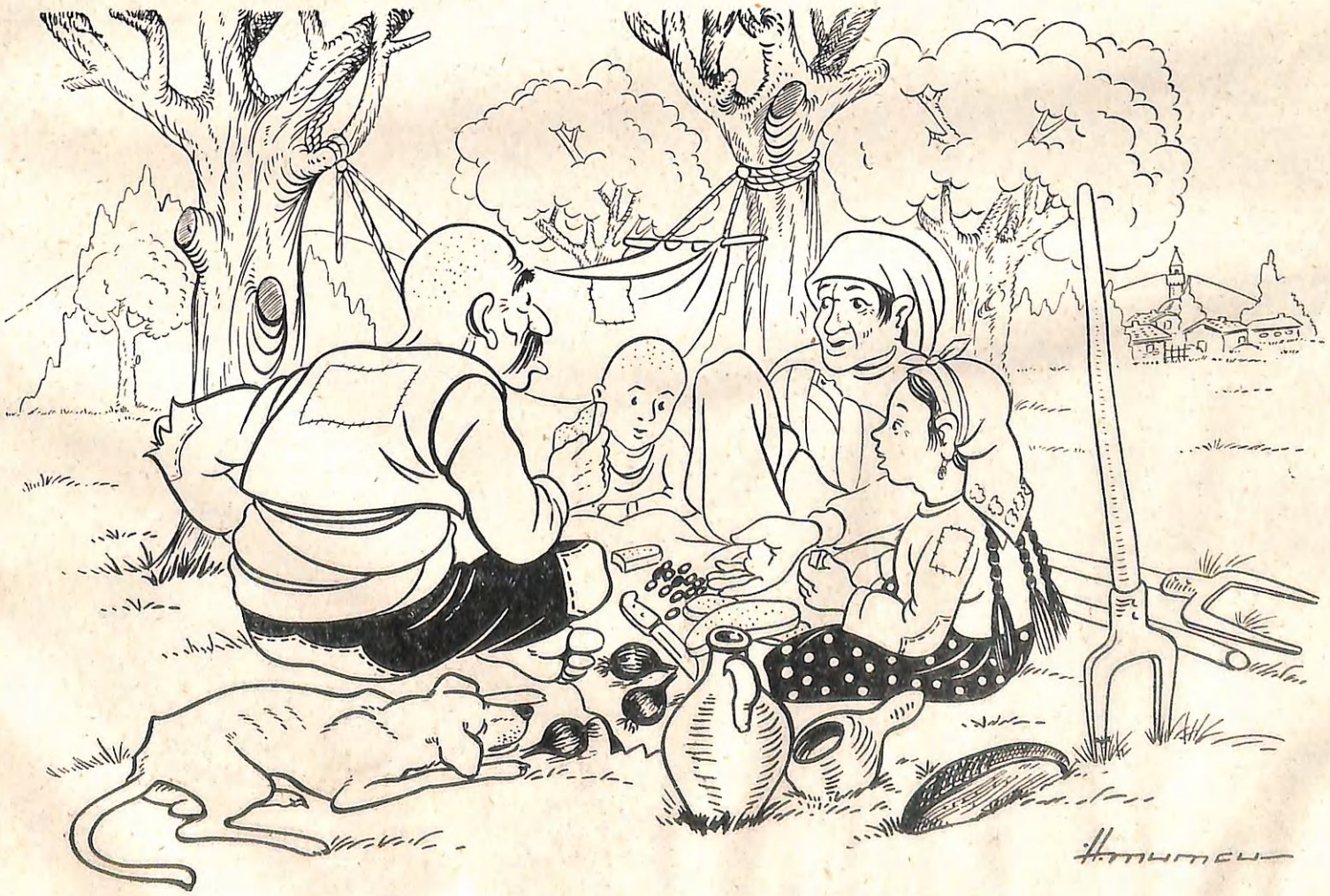

— Garı, temiz hava gıda imiş..
— Evvel Allah, şimdilik ondan yana karnımız tok!

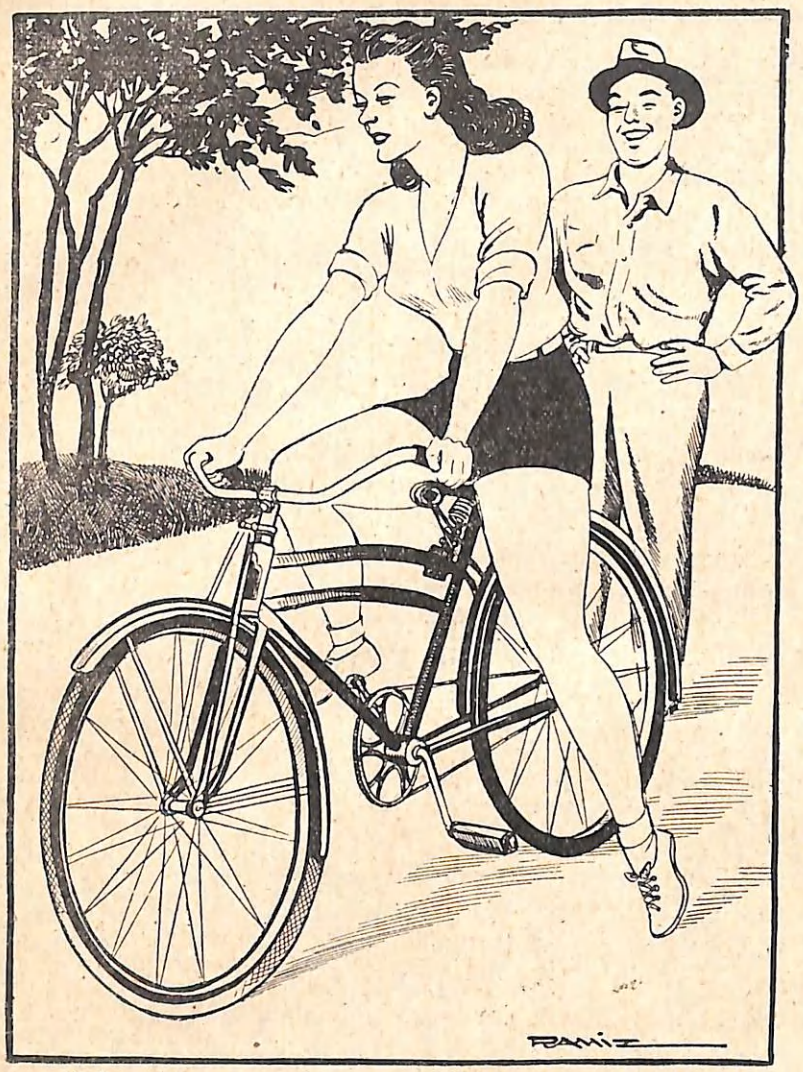

— *Çok mütevazısın, bir otomobil almamış, eski bisikletle dolaşıyorsun..*

— *O bir şey mi, ben geçen seneki nişanlımı bile değiştirmedim.*

Erkek — Jimnastik insanı eritirmiş doğru mu?

Kız — Doğru ya.. Bütün komşu delikanlılar iğne ipliğe döndüler!

Duymadıklarımız

Ulunay'dan:

Veli efendi namiyle anılan Veliyyüd-dîn Efendizade Emin efendi şakacı bir adamdır; fakat şakaları kabadır. Ramazanda âmâları iftara götürmek, onları havuz kenarında namaza durdurup secdede hepsini suya yuvarlamak, evinde tedariki olmıyanlara kalabalık davetli kafilesi göndermek, temmuzda misafire kürk giydirip yanında mangal yaktırmak, kışın da hilâlî gömlekle oturtmak gibi pek lâtif olmıyan lâtifeleri vardır. Veli Efendi, sarakaya da bayılırdı.

Bir gün Rumeli Kazaskeri ile Anadolu Kazaskeri konağına misafir gelirler... Salonda hoş beş ederlerken kapı açılır Veli efendinin dalkavuğu iki elinde birer demet (tere) ile içeri girer.

Veli efendi sorar:

— Nedir o elindekiler?

— Efendim, biri Rumeli teresi, diğeri de Anadolu teresi!

★★

Yine böyle lâfzî cinas olarak şöyle bir fıkra vardır:

Râmi bey isminde biri bahçe meraklısı imiş. Bir gün Fatih camii avlusundaki sergide şair Kerimî'nin dükkânında bahçesinde yetiştirdiği (tere) lerden bahsederken:

— Hiç bu kadar nefisini kimse yetiştiremez. Yerken insanın ağzını tatlı bir rayiha bürüyor!

Devince şair:

— Aman beyefendi o kadar methetme... demiş; alimallah İstanbulda Râmi bey teresi diye anılacak!

Ercümend Ekrem'den:

Avukat Abdurrahman Adil bey, eski tarzda kıt'a, beyit yazmağı severdi. Bir gün tanıdıklarından biri Şam zenginlerinden birinin kızı ile evlenir; Abdurrahman Adil bu izdivaca fena halde sinirlenir; tebrik bahanesiyle dostunun evine kadar giderek «Ne Şamın şekeri, ne arabın yüzü» meselini ifade eden şu beyiti kartvizitinin arkasına yazar ve tabağa bırakıp çıkar gider.

Şâmın şekerin ister isen Hâcı Bekir var
Rûy-i-arabı sen bize gösterme İlâhî!

Raşit Rıza'dan:

Şair Kâzım Paşa bir gün sadrazamı görmek üzere Bâb-ı-âliye gelir; biraz intizardan sonra (müsterah) a gitmek lüzumunu hisseder; tam gireceği sırada ağalardan biri koşar:

— Affedersiniz... Orayı kapadık efendim.

— Sebep?

— Burası yalnız (vükelâ) ya tahsis edilmiştir.

Kâzım Paşa:

— Ya... Öyle mi? der, o halde üstüne «Vükelâ kenefi» diye yazsanıza...

Ulunay'dan:

Bir gözünün acı şehlâlığından dolayı (kör) lâkabiyle anılan sadrazam Mahmut Nedim Paşanın yeğeni ve (sağır) lâkabiyle anılan şehremini Ahmet beyin oğlu dahiliye evrak müdürlüğünde vefat eden Ali Haydar bey (bizde ilk tiyatroyu yazan adamdır) sadaret tevcih edilen Fuat Paşaya bir kaside yazarak, takdim eder. Paşa okur, bakar ki berbat bir şey... Ne vezin ver, ne kafiye... Nazik adam:

— Teşekkür ederim, der. Kasidenizi amca paşanız görseler, pederiniz beyefendi de dinleseler onlar bile beğenirlerdi.

Retarz-ı kudemâ

BAK

— Seçim Kanununun tâdili münasebetiyle —

Mihr-i hürriyyet görünmek üzredir, envâra bak
Şevka garkolmuş tamâmen çehre-i ahrâra bak

Her taraf pür zîb-ü fer, her şeyde var bir başkalık
Her cihet dönmektedir bir can-feza gülzâra bak

Muttasıl enzâra arzetmektedirler inbisât
Bâğa bak, bostâna bak, sahrâya bak, kühsâra bak

Şimdi feryad eyleyip kaçmak için bir yol arar
Sîne-i millette yer tutmuş olan ekdâra bak

Hasm-ı hürriyyet olan saylav otuz üçmüş meğer
On sekiz milyona gün göstermiyen mikdâra bak

Galiba selbeylemiştir dest-i hak idrakini
Nûra göz yummakta hâlâ (Rasih) i bîmara bak

Gülmez olmuştur bugün (Nazım), (Peker), (Cevdet Kerim)
Ağlıyor (Ekrem Oran) namındaki bed-kâra bak

(Özgeevren) âh eder, (Hacim Muhiddin) sızlanır
Kârı olmuş nâle, (Mümtaz Ökmen) i nâçâra bak

Lâyuad cürm-ü günahından olup nadim bugün
Başlamış (Saim Alî Dil-emre) istiğfâra bak

(Ben niçin oldum şu müfritlerle hem-mezheb) diye
Şimdi hep inler durur (Fehmî) i nâhemvâra bak (1)

Fart-ı ye's-ü gussadan olmuş misal-i zağferan
Bir de gel, sîma-yı (Fahrî) i sakîm-efkâra bak (2)

Hiddetinden titriyor (Galip Pekel) mânend-i (Pars)
Beşbeter ondan da (İbrahim Refik) ı zâra bak

Mosmor olmuş patlıcân âsâ (Recaî) nin yüzü (3)
Çehre-i (Falih) de dönmüş âdeta pancâra bak

Neş'esinden bâde içmiş, âdeta olmuş bulut
Yağdırır bârân-ı dehşet (Râsıd) ı hüşyâra bak.

RÂSID

(1) Hasan Fehmi Ataç, (2) Fahri Karakaya, (3) Recai Göreli.

— *Sevgilim, senden bir çift söz istiyorum.. Fazla değil. O zaman ölünceye kadar seni unutmıyacağım.*
— *Apartıman al.*

— *Ağa, nedir bu kalabalık, içerde karagöz mü oynuyor?*
— *Yok, bir şehirli buğday almağa gelmiş..*
— *Ölmüş eşeği buldular ya, o da nallarını söksün bakalım!*

KISMETİNDE OLANIN

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

Büyük davâlar

Şeker, buğdaya imrendi, ortalıktan sır oldu.

Devlet elindekiler böyle birer birer sıvışıp giderken, tüccar malı gıda maddeleri «Biz ne güne duruyoruz» diye ayaklanırlarsa yaman bir turna katarı temaşa etmemiz mukadderdir.

Bir haftadanberi, tadı kaçan ağızlar şekerin kuru lâkırdısiyle tatlılanmağa yelteniyor.

Bu arada şair milletvekilimiz Behçet Kemal Çağlar da şekerden bahsetmiş. Hava şehitlerimizi anma günü münasebetiyle radyoda konuşurken «Şeker işi gibi ufak tefek işlerde böyle sürçmeler ve beceriksizlikler olabilir» demiş.

Hava şehitlerini anarken şekeri araya sıkıştırmak, hava lâfının havalanan şekeri akla getirmesi neticesi bir tedai olabilir diyelim. Ama şu «Ufak tefek» tâbirini anlıyamadık. Bu da belki, arkasından gelen «Biz büyük dâvaların adamıyız» cümlesini daha büyük göstermek içindir.

— Çocuklar, kuyunun suyu çekilmiş, gayri ekmeğimizi katıksız yiyeceğiz.

İlâhi Behçet Kemal Çağlar!

«Biz» diye andığın kimseler «Büyük» sıfatiyle tarif ettiğin davaları hep böyle «Ufak tefek» işlerde sürçe sürçe kaybetmedi mi zaten?

Veto

Sovyet Rusyada temizlik başlamış diyorlar. Moskovanın dünyaya ve Birleşmiş Milletler Kuruluna musallat ettiği vetocubaşı Gromyko, artık Rusyaya dönüyormuş.

— Güzelim, şehrin maddiyatından uzak, kırlarda tabiatla başbaşayız, ne düşünüyorsun?
— «Kırlara gidelim, hava alırsın» demiştin. Hava parasını ne vakit vereceksin diye düşünüyorum!

Saymışlar. Gromyko, Birleşmiş Milletler Kurulunda, şimdiye kadar tam yirmi defa veto demiş.

Bu veto, malûmu ihsanınız, bizim meşhur «İstemezük» lâfının diplomatçasıdır. Yani Nuh deyip peygamber dememek var ya, işte o. E, böyle olunca, iki şıktan biri: Ya vetoya lüzum kalmadı demektir, ya Gromyko'ya. Galiba, ikinci ihtimal daha kuvvetli.

Vetocubaşı «Pek uzun bir tatil devresini geçirmek üzere Rusyaya dönüyorum» demiş.

Bu kadar uzun lâf edeceği yerde, yüzünü Moskovaya dönüp, iki elini boru gibi ağzının iki yanında birleştirerek Vetooo! diye bağırsaydı, galiba bütün vetolarının en isabetlisini söylemiş olurdu!

Uğurlama!

Zam hastalığı nüksetti dedimdi de kimseyi inandıramadımdı. Rakıdan başladı, viski ile şampanyaya sirayet etti; şekerle tütünün etrafında dolaşıyor. Rastgele her şeye bulaşması ihtimali olan yılışık, sırnaşık, kemirici bir mikrop.

Pazar günü akşamı, zam yapılmadan bir parça hava alalım bari diye iki arkadaş, şöyle bir gezintiye çıkmıştık.

Buğdaysız fırınlardan, şekersiz bakkallardan, susuz musluklardan bahsederek epeyce dolaştıktan sonra eve dönerken, İstanbul Belediyesinin önünden geçtik.

Bir hademe, Belediyenin merdivenlerine kovalar dolusu su döküyordu. Merdiverlerden akan sular, caddeyi yarısına kadar şakır şakır ıslatmıştı.

Arkadaşım, durdu, bir müddet bu manzarayı seyretti, sonra:

— Eyvah, mahvolduk! dedi.

— Neden? diye sordum.

— Ya elektriğe, ya suya, ya gaza, ya tramvaya, ya tünele zam var.

— Nereden anladın yahu?

— Baksana birader. Hademe Belediyenin önünü suluyor. Kapı önü sulamak yolcu uğurlamaktır. Belediyeden giden yolcu, olsa olsa Doktor Lûtfi Kırdar olur. Doktor Lûtfi Kırdar nereye gider? Ankaraya gider. Niçin gider? Bütçe açıklarından birini kapatmak için zam istemek üzere ilgili makamlarla temas etmeğe gider. Anladın mı şimdi felâketi ?

Çömezin Röportajları:
97
İsrail Devleti Hakkında..

Çizen: RAMİZ

Çömez — İsmini neden İsrail koydunuz?

Salamon — Araplar Azrail zannedıp korksunlar diye!

Çömez — Niçin elinde üç bayrak tutuyorsun?

Yasef — Birisi benim, ikisi ihtiyat!

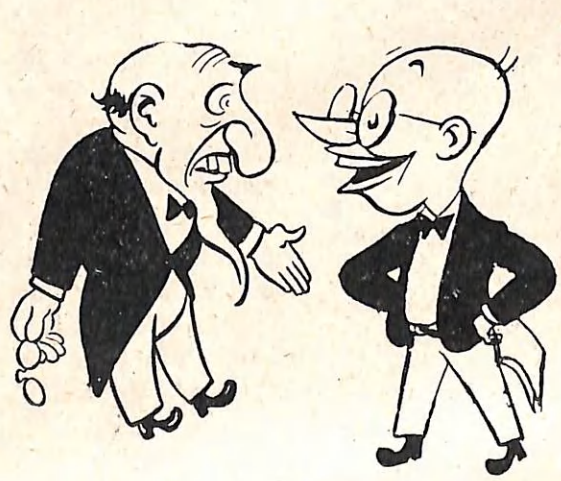

Çömez — Nihayet size de devlet kuşu konmuş.

Bohor — Yok be kuzum, bize konan kuş değil, Mısır tayyareleri!

Çömez — Araplar şehirlerinizi harap ediyorlarmış..

Levi — Zarar yok, biz eskiciyiz, eskileri de alırız!

Çömez — Siz Tel-Avivden mi yoksa Kudüsten mi korkuyorsunuz?

Muiz — Biz yalniz kuduzdan korkuyoruz!

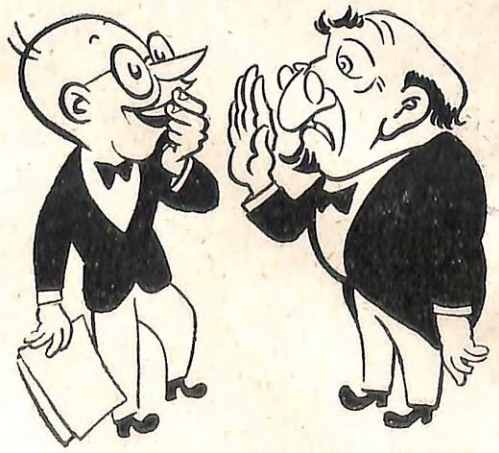

Çömez — Filistinden çıkarsanız nerede oturuyorsunuz?

İsrail — Yine eskibi gibi para üstünde!

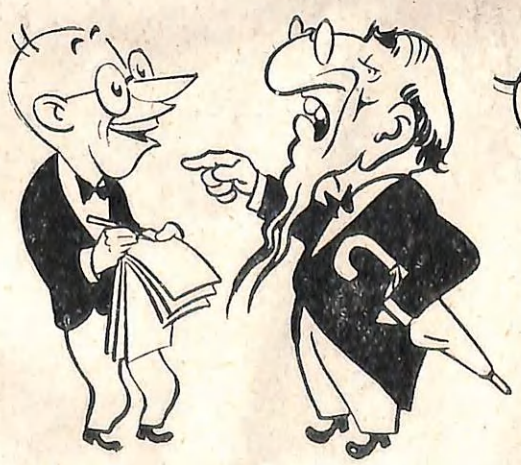

Çömez — Araplar sizi topa tutmuşlar..

Davit — Biz Yahudiyiz, daima karşımızdakiler top atmışlardır!

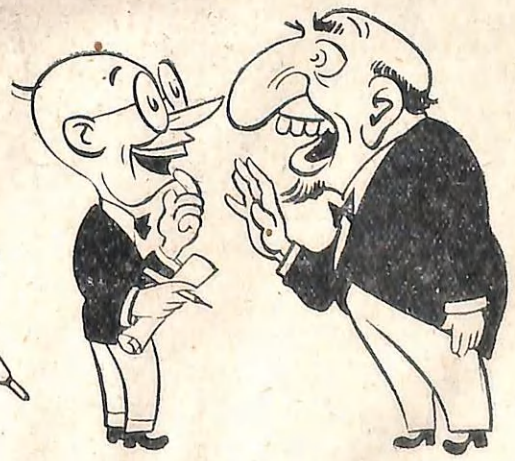

Çömez — Sizi hangi milletler tanıyacak?

Avram — Biraz daha harpalanırsak bizi biz bile tanıyamıyacağız!

Hikâye

Misafir

Yazan
HAVA

Bir ahbap evinde tanışmışlardı.

Ruhları birbirine yaklaştıran o gizli kuvvet, gözlerinden kalplerine geçerek, aralarında kuvvetli bir bağ yaratmış, Nedretle Halidi, yıllardanberi tanışan iki insan gibi birleştirivermişti.

O gündenberi sevişiyorlardı.

Mevsim yaz olduğu için, bu gönül macerasının başlangıcı, tabiatın yeşil kucağında, onları zevkin şahikasına yükseltti. Köprüden bir vapura atlayıp Boğaziçine gidiyorlar, kırlara açılıyorlar, yabancı gözlerden uzak, yalnız kalplerinin sesini dinliyerek, yalnız birbirlerini görerek ,saatlerce, aşkın kucağında mest, yaşıyorlardı.

Fakat, yaz mevsimi göz açıp kapayacak kadar kısa sürdü. Havalar serinlemeğe, yağmurlar yağmağa başlayınca, Nedretle Halit, daha ilk sahifelerini okumakla meşgul oldukları aşk kitabını dürüp rafa kaldırmağa mecbur oldular.

Şehirde buluşmaları çok zordu. İkisinin de, tanıdık kimselerin görmesinden çekinmelerini icap ettiren ailevî sebepleri vardı. Gazino gibi, lokanta gibi umumî yerlere birlikte gidemiyorlardı. Yalnız, haftada iki defa, korka korka sinemaya gidiyorlar, karanlıkta, yan yana oturmanın derin hazzını tadıyorlar, sinemanın başından sonuna kadar, birbirine kenetlenen ellerinden yüreklerine akan ılık sevda seyyalesinin sarhoşluğunu bir sonra buluşacakları güne kadar muhafaza ediyorlardı.

Lâkin, bu haddinden fazla platonik aşk, ikisine de kâfi gelmemeğe başlıyordu.

Günler geçtikçe, sevda ateşi yüreklerini gitgide daha fazla kavuruyordu. Sinemanın karanlığı içinde yan yana oturup el ele tutuşmaktan ibaret bir sevgi, artık ikisini de tatmin edemez olmuştu. Bakışlarını biribiri içinde eritmeğe, birbirini daha yakın hissetmeğe ihtiyaçları vardı. Yazın, kırlarda geçirdikleri mesut günleri hasretle anıyorlardı.

Sürüp giden bu mahrumiyet, nihayet, günün birinde, Halidin her şeyi göze alıp ileri sürdüğü bir teklifi, Nedrete kabul ettirdi.

Halit, İstanbulun uzakça bir semtinde, bir dul kadının evinde kiracı idi. Nedreti evine götürmeği düşünmüştü. Çok tehlikeli bir teşebbüs olduğu için, buna aylardanberi bir türlü cesaret edemiyordu; güpegündüz böyle bir şey yapmağa imkân yoktu. Ancak, geceleyin, geç vakit, el ayak çekildikten sonra gidebileceklerdi.

Nedret, bin dereden su getirip kendi evinden izin kopardı. Vakit geçirmek için üst üste iki sinemaya gittiler. İkincisinden çıktıkları vakit, saat on biri geçiyordu.

Halidin oturduğu ev iki kapılı idi. Ev sahibi olan dul kadın bahçe kapısından işliyor, Halit sokak kapısından girip çıkıyordu. Ev sahibinin oturduğu üst katla Halidin işgal ettiği alt kattaki üç oda, birbirinden tamamiyle ayrı idi. Ama, ne de olsa bir ev sayılırdı.

Görülmek korkusiyle yürek çarpıntıları geçirerek, gürültü etmemek için ayaklarının ucuna basa basa eve girdiler. Fakat içeri girdikten sonra, kıpırdamağa da konuşmağa da cesaret bulamadılar. Halit kulak kabartmış, üst kattaki ev sahibinin hâlâ uyanık olduğunu anlamıştı.

Nedrete el işaretiyle oturmasını söyledi. Kendisi de yanında bir iskemleye oturdu; beklemeğe başladılar.

Kadının yatıp uyumasını bekliyorlardı.

Çıt olsa her tarafından duyulan köhne bir eski zaman evi idi. Ev sahibinin, kendi katında dolaştığı, dolap gibi, yük gibi bir yerleri açıp kapadığı işitiliyordu. Bir aralık kadının yattığını, karyola gıcırtısına benzer bir sesten anladılar. Fakat çok geçmeden yine kalktı, uzun uzun dolaştı .

Halitle Nedret, nefes bile almağa korkuyorlar, duyulmamak için fısıltı halinde konuşuyorlar, bekliyorlardı.

Saatler geçiyor, üst kattaki dolaşmaların, yatıp yatıp kalkmaların sonu gelmiyordu. Her gece erkenden yatan ev sahibi kadının aksi gibi, o gece uyumıyacağı tutmuştu. Belki hastalanmış, belki uykusu kaçmıştı.

Halitle Nedret, elektriği bile yakmaktan korktukları için, tıpkı sinemada imişler gibi karanlıkta yan yana oturuyorlar, yine el ele tutuşmaktan ibaret bir sevgi tezahüriyle, aşk susuzluğu içinde kıvranıyorlardı.

Beklediler, beklediler, beklediler.

Ortalık ağarmağa başlamıştı. Üst kattaki kadın hâlâ uyanıktı. Hem bu sefer, yataktan, bir daha yatmamak üzere kalktığı fazla dolaşmasından anlaşılıyordu.

Bir aralık üst katta ikinci bir ayak sesi daha peyda oldu. gıcırtılı bir çift kundura, bir müddet aşağı yukarı dolaştı. Sonra bir mırıltı... Kilitte dönen bir anahtar... Dolaşan kunduraların, üst kattan bahçe kapısına inen merdiven basamaklarında öten gıcırtısı... Sonra bahçe kapısı yavaşça açılıp kapandı. Yukarı katta, yine bir tek ayak sesi kaldı.

O zaman Halitle Nedret, meyus ve sersem gözlerle bakıştılar. Fakat iş işten geçmişti.

Ortalık iyice aydınlanmadan evden çıkmak lâzımdı. Öyle yaptılar.

Onlar, sessizce sokak kapısından çıkarlarken, üst kattaki ev sahibi dul kadın da, nihayet uykuya yatıyordu.

ŞEKER FİŞE BAĞLANIYOR..

Fişçiler — Yine fiş çıktı,
Bize iş çıktı!

FIKRALAR

ELİ UZUN

Çocuk sofrada, durmadan, ona buna el atıyor, ne istiyorsa söylemeden hemen uzanıp alıyordu.

— Nihayet annesi onu paylamak lüzumunu duydu:

— Öyle, her şeye uzanma, bakayım! dedi. Dilin yok mu?

Çocuk cevap verdi:

— Var ama, elim daha uzun.

TAKTİK

Genç kız, yeni macerasını anlatıyordu:

— Ahmetle beraber dün gece mehtap gezintisine çıktık... Korunun sâkin bir köşesinde baş başa oturduk... Bir aralık, kolunu boynuma doladı..

Kıskanan arkadaşlarından biri:

— Ne yapıyorsun, Leman? dedi. Ahmedi ben tanırım: Çok tehlikelidir. O kadar ileri gitmesine nasıl müsaade ediyorsun?

Leman gülümsiyerek cevap verdi:

— İlâhi Kâmuran! İleri gitmesine müsaade etmiyeceğim de yakına gelmesine mi müsaade edeceğim!

İTİMAT MESELESİ

Delikanlı, sevgilisine bir kır gezintisi teklif ediyordu.

Kız:

— Olmaz! dedi.

Delikanlı sordu:

— Niçin yavrum? Bana itimadın yok mu?

— Sana itimadım var. Kendime de güvenirim. Fakat ikimize birden itimat edemiyorum....

OLUR A!

Muharrir arkadaşımız Hamdi Varoğlu, lokantada yemek yiyordu. Bir aralık, yanındaki masadan bir adamın kalkıp kendi paltosiyle şapkasını giydiğini gördü.

Hemen yerinden fırlıyarak adamın yanına koştu:

— Affedersiniz, dedi. Siz Hamdi Varoğlu musunuz?

Yabancı adam cevap verdi:

— Hayır, niçin sordunuz?

— Onun paltosiyle şapkasını giyiyorsunuz da..

SUSMAK SAN'ATI

Ercümend Ekremin jübilesinde:

— Üstadım, dedi, bu kutlu günde bana söyliyeceğiniz bazı şeyler her halde vardır, değil mi?

Üstad gülümsedi:

— Oğul, dedi, insan elli senedir boşboğazlık ettikten sonra söyliyeceği şey mi kalır! Bilâkis şimdi yapacağı bir şey varsa o da susmaktır!

GÜLER YÜZ

Arkadaşını kederli görerek sordu:

— Ne var, Ne oldu?

— Ne olacak? Aylarca o kadar gayret ettim, zorla bulduğumuz hizmetçi kızı kaçırmıyayım diye yüzüne güldüm..

— Ey?

— Sonunda karım kaçtı...

ARADAKİ FARK

Cemalettin Saracoğlu saplandığı müşkülden bir türlü kurtulamıyordu. Halil Lûtfi Dördüncü'ye müracaat etti:

— Mali bakımdan bir yılın kaç gün itibar edilmesi doğru olur?

Halil Lûtfi, tereddütsüz cevap verdi:

— Şekle göre değişir.

— Ne gibi?

— Ben; yılı, tahsilât bakımından 366, tediyat bakımından 360 gün itibar ederim.

CESARET İSTER...

Kadın, kocasına kızmış; arkadaşı Doktor İsmail Kenana derd yanıyordu:

— Sorarım size: Bir erkeğin, karısının mektuplarını açmıya hakkı var mıdır?

Aile dostu cevap verdi:

— Vardır: Eğer cesareti varsa.

REÇETE

Âşık sevgilisine yalvarıyordu:

— Uğrunda her şeyi fedaya raziyım, sevgilim. Seni bir kere olsun öpebilmek için ne versem acaba?

Kız, ciddi bir tavırla sordu:

— Hakikaten öğrenmek istiyorsan, söyliyeyim?

— Evet.

— Kloroform!

YENİ USUL

Tıbbın yeni bir terakkisinden bahsediliyordu. Mecliste bulunanlardan biri doktor Fahri Can'a sordu:

— Nezlenin ilâcı bulunduğunu söylüyorlar. Doğru mu?

— Doğrudur.

— Ya! Peki, yeni tedavi usulüne göre nezle kaç günde geçiyor?

— İki haftada.

— Kendi haline bırakılırsa?

— On beş gün sürer.

EVLİLİĞİN MEZİYETLERİ

Evliyazade Nurettin, yazıhanesine çalışkan, uslu, muntazam, eli işe yatkın, lâf anlar, söz dinler bir memur aradığını söylüyordu:

— Bilhassa evli olması şart, dedi.

— Niçin?

— Aradığım vasıflar ancak evli bir erkekte bulunur da onun için.

ASRİ COĞRAFYA

— Avrupanın en geniş devleti hangisidir?

— Lehistan?

— Lehistan mı?

— Evet: Ordusu İtalyada, hükûmeti Moskovada, insanları da Sibiryada..

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE UZUN ETEK MODASINDA

Tombul Teyze — Ne o kocacığım, saklambaç mı oynuyorsun?

Sıska Dayı — Hayır, karıcığım, epey zamandır narin bacaklarını görmedim de onları seyrediyorum!

T. T POSTASI

Tunceli: Osman Yandımata,

S — Teyze, kocanıza karşı olan bağlılığınız en sonunda sütünüzü bile esirgememek fedakârlığını size yaptırdı. Yoksa aranızdaki mahremiyeti kaldırıp hayranlarınızdan birini mi seçmek üzeresiniz? Bu bahtiyarlığa geçirmek istediğiniz kim ise bir an evvel ilân buyurmanızı üstün saygılarımla istirham ederim.

C — Kocama bağlılığımı takdir buyurduğunuz için teşekkür ederim. Kendileri süt kuzusu olduğu için onu besleyip koç yapmak bana düşüyor. Yoksa yeniden seçmek aklımdan bile geçmediğini ilân ederim!